

La meua sorpresa va ser majúscula, quan vaig trobar-me a les mans *La Festa de Sta. Màxima*. En Vicenç Esteban no tenia ni idea que els escalencs la buscaven desesperadament. Amb el seu permís vaig fer-ne fotocòpies i, molt abans d'elaborar el meu article per al Diari de Girona, vaig posar-me en contacte amb en Carles Pous.

Quan la cobla Genisenca va tocar la sardana per la festa major de l'any 1997, no m'ho vaig perdre. Val a dir que aquella música era una cosa estranya, però, per damunt de tot, allò era important per als escalencs.

L'audició de la peça va ser possible gràcies a la tossuderia d'un home entregat a la seva vila, al seu país i a la sardana, i també gràcies a les relacions humanes que aquest home ha cultivat tota la seva vida. Qui ho havia de dir que una sardanista de muntanya, d'un punt tan allunyat de l'Escala com és la meua vila de Ripoll, havia de fer arribar aquella partícula als escalencs!

Permeteu-me que manllevi una frase que va dir al teatre Municipal de Girona el President del Centre de Cultura Popular i Tradicional de la Generalitat, Joan Vidal i Gayolà, amb motiu de l'homenatge al compositor Lluís Duran, celebrat al mes de gener de l'any passat: "*L'agraïment és una virtut que els sardanistes practiquem amb freqüència*", a la qual jo gosaria afegir: "*és un deure que les persones hauríem de posar en pràctica molt més sovint*".

Enhorabona als escalencs que són capaços de reconèixer públicament la tasca silent dels seus conciutadans, però molt especialment **l'enhorabona a en Carles Pous, més que per l'homenatge, per ser com és, per sentir com sent i per treballar sense fer soroll, fent poble i fent país.**

MONTSERRAT JUVANTENY

Redacció Sardana - Diari de Girona

Francesc Fonalledas,
Montserrat Juvanteny
i Vicenç Esteban amb
les solfes on es va trobar
"la Festa de Sta. Màxima"
a Tossa, tardor 96